

Το σάλπιγμα της Εκκλησίας

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Η σάλπιγγα της στρατευόμενης Εκκλησίας δεν σταματά να σημαίνει στους στρατοπεδευμένους ανθρώπους της γης: «Ουκ έχομεν ὧδε μένουσα πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσιν ἐπιζητούμεν».

Μέσα σ' αυτή την άγια ανησυχία της η Εκκλησία δεν αφήνει τα στρατευόμενα μέλη της να στρατοπεδεύσουν στης γης τις κοιλάδες, να δέσουν το ιστιοφόρο της υπάρξεώς των στους λεκιασμένους κάβους της ζωής, να ρίξουν ρίζες στο φθαρτό χώμα. Γιατί ξέρει πως στρατοπέδευση σημαίνει απονέκρωση της ψυχής, και θάνατος.

Γι' αυτό δεν παύει να παιανίζει τον ύμνο της Βασιλείας του Θεού με τη λατρεία της άνω Ιερουσαλήμ και να διαλαλεί με τους κήρυκές της την ομορφιά της «καινής γης».

Να γιατί δεν μπορούν να σωθούν οι άνθρωποι μακριά από την Εκκλησία. Διότι,

απλούστατα, δεν υπάρχει τίποτε έξω από την Εκκλησία, που να κρατεί τον άνθρωπο σε ισόβιο οδοιπορία. Εκτός της Εκκλησίας ο άνθρωπος στρατοπεδεύει και βυθίζεται στον θάνατο της πνευματικής απραξίας. Μέσα στην Εκκλησία ζει σε εγρήγορση. Είναι ισόβιος οδοιπόρος της μόνιμης Πατρίδος. Παντοτινός νοσταλγός του ουρανού. Ο χριστιανός δεν θα στρατοπεδεύσει ποτέ στη γη, παρά μόνο όταν αυτή θα γίνει «καινή». Όταν η στρατευμένη Εκκλησία θα στρατοπεδεύσει στη γη της Βασιλείας και θα γίνει η αιώνια «σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων» (Αποκ. 21,3).

Επισκόπου Αχελώου ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Πηγή: [Ι. Ν. Αγίας Βαρβάρας Πατρών](#)